

Her Hair-Mái Tóc

MÁI TÓC

Cho Vân-Anh

Nàng có mái tóc huyền
Đẹp như tranh thủy-mặc;
Đường nét thật dáng duyên,
Thật mặn-mà màu sắc.

Tóc như múa nghê-thường;
Sóng đàn như tóc lướt;
Tóc như ướp trầm hương;
Tóc như nhung mịn mượt.

Khi nàng về với tôi,
Nàng thay nhiều kiểu chải;
Như mắt, má, và môi:
Vui tươi và trẻ mãi.

Tôi vuốt dợn tóc êm,
Tôi hít mùi tóc thuộc.
Nắng biển và sương đêm:
Tóc kiều hào nhập cuộc.

Đời rộng cánh bằng+âu;
Thanh-bản nên sướng chán.
Đôi lứa tưởng còn lâu
Mới bạc đầu, hói trán.

Nhưng, chớp bể, mưa nguồn!
Sắt thép kìm xương thịt:
Mắt nàng rất lệ tuôn,
Lưỡi tôi tê mật rịt!...

Nàng lặn-lội thăm tôi;
Tóc trùm khăn lấm bụi;

HER HAIR

For Vân Anh

She had a head of black hair
Fine like water-color painting
The style so graceful to air
Always charming remaining

Her hair seemed to dance
And glide in musical strain
With perfumes to trance
And velvet in a soft vein

When she became mine
She changed in many ways
Eyes, cheeks, and lips shine
Jolly, joyful, and young always

I stroked her ripple smooth
I breathed her familiar scent
It proudly enjoyed to soothe
Sea sun and night dew extent

Life was wide like an eagle
Pure and right creates elated
The couple thought of regal
As never to be to abyss fated

But, bliss abruptly became bore
Bones and flesh gripped by steel
Her eyes with tears turned sore
My tongue numb with bile to feel

She hiked miserably to visit me
Her hair covered in dusty wimple